

Zeg me wie ik ben

HENNY THIJSSING-BOER

Zeg me wie ik ben

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

Het was begin september, de zon scheen volop en het leek alsof het nog hartje zomer was. Ieder redelijk wezen probeerde zoveel mogelijk van de zon te genieten, Bart Molenaar had zich echter in zijn huis verschanst. Het mooie weer lokte hem niet naar buiten. Hij kon de felle gloed van de zon niet verdragen omdat het in zijn binnenste guur en herfstig was. De denkbeeldige stormen die daarbij hoorden teisterden zijn ziel en stemden hem somber. En dat terwijl ik mij de gelukkigste man ter wereld zou kunnen wanen, bedacht Bart met een diepe frons in zijn voorhoofd. Hij hoefde geen weken of maanden te tellen, het stond in zijn geheugen gegrift dat hij ruim een jaar geleden Connie de Weerdt voor het eerst had ontmoet. Die allereerste keer was er tussen hen een vonkje overgesprongen dat gaandeweg een laaiend vuur was geworden, het vuur der liefde.

Ze hadden allebei vaak het gevoel te veel van de ander te houden. Hij aanbad Connie, bewonderde haar vrouw-zijn, haar doorzettingsvermogen, haar moed om te leven.

Hij wist van Connie dat zij op haar beurt

zijn kwaliteiten hoogschatte en dat ze hem als vrouw nodig had. Hoe vaak had ze hem niet gebeld met de vraag: 'Kom je nog even bij me, Bart? Ik lig al in bed, maar ik verlang opeens zo erg naar je.' In Connies piepkleine bungalowtje hadden ze met en soms ook gewoon bij elkaar geslapen. En nu was het voorbij, over en uit. Het allerbeste wat hij zich als man wensen kon had bij wijze van spreken aan zijn voeten gelegen. Hij kon het echter niet oprapen omdat hij niet aan Connies eisen kon voldoen. Op het waarom ervan kende alleen hijzelf het antwoord. Dat lag als een zwaarwegend geheim diep verborgen in zijn hart. Daar waar momenteel de denkbeeldige herfststormen tekeergingen, die hem pijnigden en dwongen tot diep nadenken.

Twaalf lange jaren had hij inmiddels gezwe- gen, want zo oud was zijn zoon Jack. Bij de geboorte van Jack was zijn vrouw Marion overleden. Kort voor haar sterven had ze hem een gruwelijke bekentenis gedaan. Daarna had hij haar, gedreven door wanhoop en schuldgevoelens, zijn belofte gedaan. Zijn schuld was groot en sinds hij van Connie hield deed zijn schuld- besef haast pijn. Schuld en boete, met pijn als verdiende straf.

De zucht die Bart slaakte was hoorbaar, maar verdreef niet de stilte in het grote herenhuis. Bart voelde trouwens geen leegte om zich heen, geen ijzige stilte, daarvoor waren zijn gedachten te druk. Het alleen zijn kwam hem van pas, hij had het nodig. Een halfuur geleden had hij Jack uitgezwaaid. ‘Dag, kerel. Een fijne schooldag, doe goed je best!’ De jongen werd groot, na de zomervakantie was hij naar de havo gegaan. Jack had nog geen flauw idee wat hij later wilde worden, hij verkondigde wel steeds dat leren niet zijn hobby was.

Jack, zijn zoon... Ja, dat had hij Marion beloofd toen ze tegen de dood streed en haar ogen niet durfde te sluiten uit bezorgdheid om haar toen nog ongebooren kindje. ‘Stil maar, ik zal het grootbrengen, er van houden. Ik zal een vader voor jouw kind zijn en niemand zal ooit achter jouw geheim komen.’ Hij had gehuild. Marion was daar niet meer toe in staat geweest. Ze had iets gefluisterd wat hij terstond had begrepen: ‘Groen... groen.’ Haar verwijt was terecht, helaas kon hij zijn schuld niet meer ongedaan maken.

Marion had haar geheim meegenomen in haar graf en hij had beloofd het te zullen bewaken. Maar toen kende hij Connie nog niet.

Hij had er geen idee van dat hij jaren later zo oprecht van een andere vrouw zou gaan houden. Van Connie de Weerdt, een puur vrouwelijk wezen. Maar ook een carrièrevrouw, een vrouw die wist wat ze wilde! Connie had het in het verleden niet gemakkelijk gehad, ze had een ware strijd gevoerd waar ze gesterkt uit tevoorschijn was gekomen. Ze was eerlijk en begreep dan ook niet waarom hij zijn verleden niet met haar kon delen. Connie was zijn zwijgen zat en dat had ze hem gisteravond duidelijk gemaakt. Ze had hem verdrietig aangekeken en zacht gezegd: ‘In onze relatie ontbreekt één stukje van de legpuzzel. Wanneer reik je me dat aan, Bart?’ Nooit! Had hij dat gezegd of had enkel zijn mond het woord gevormd?

Connie had hem recht aangekeken. ‘Het is zo oneerlijk van je! Jij weet alles over mijn verleden, het bizarre, het gruwelijke. Niets heb ik voor je verzwegen. Ik heb je in mijn hart laten kijken, maar jij houdt dat van jou voor mij gesloten. Hoe durf je dan nog vol te houden dat je om me geeft! Ik begrijp je niet meer, Bart... Ik weet alleen voor mezelf dat ik het op deze manier met jou niet aandurf.

Eén keer ben ik met mijn ogen potdicht mijn eigen ongeluk tegemoet gehuppeld, maar

dat overkomt me niet een tweede keer. Zolang jij dwaze geheimen blijft koesteren, die je niet met mij wilt delen, moet ik maar afwachten wat daar op den duur uit voortkomt.

Gezien mijn verleden wens ik geen raadsels in mijn leven toe te laten. Ik hou oprecht van je, maar toch lijkt het me verstandig om ieder onze eigen weg te gaan.'

'Ik kan je niet missen,' had hij gezegd. 'Zonder elkaar zijn we slechts halve mensen, zo kunnen we niet functioneren, laat staan leven...'

Connie had daar glimlachend op gezegd: 'Dat ben ik volkomen met je eens, toch blijf ik bij mijn besluit. God mag weten met welke ballast jij rondloopt, maar zolang ik dat niet mag weten, heb ik geen keus. Ik spring echt niet nog eens geblinddoekt in het diepe, Bart... Echt niet!'

Connie was hem ontglipt en eerlijkheids-halve moest hij bekennen dat haar beslissing rechtvaardig was. Nu hij alles op een rijtje probeerde te zetten was het goedbeschouwd lood om oud ijzer. Hij zou haar immers toch zijn kwijtgeraakt. Connie wilde alles in het leven met hem delen, volgens haar hoorde daar ook zijn geheim bij.

Arme Connie, ze beseftte niet wat dat betekende... Zodra ze wist dat hij schuldig was aan de dood van Marion, zou ze hem verafschuwen. Erger nog, ze zou hem gaan vergelijken met de man met wie ze getrouwd was geweest: Klaas Visser. Dat heerschap had de vrouw van Gijs van Genkel vermoord en vervolgens de hand aan zichzelf geslagen. Connie was met een misdadiger getrouwd geweest... moest hij haar dan nu vertellen over de dood van Marion? Over Jack, over zijn verleden? Dat was voor hem onmogelijk, hij zou Connie ermee bezeren en hij wilde haar juist zo graag blijven liefhebben.

Dat laatste werd hem niet vergund. De oorzaak? Heel even dacht hij daarover na, toen doorkliefde zijn schor gefluister de stilte van de huiskamer. 'Dat ben jij, Marion!' Ja, ja!, zo pijnigde hij zijn hersens, als Marion hem niet zo schandalig bedrogen had, zou zijn leven er nu heel anders uitzien. Dan was er van een puinhoop geen sprake, wél van geluk. Want hij had van Marion gehouden, maar zij had alles kapotgemaakt omdat ze niet van hem hield. Waarom had ze dat verzwegen? Waarom had ze een spel gespeeld en had hij haar niet tijdig doorzien? Waarom, waarom...

Bart Molenaar kreeg geen antwoord op de vele vragen die in zijn hoofd rondtolden. Was hij zich ervan bewust dat zijn gedachten hem terugvoerden naar het verleden en hem alles opnieuw lieten beleven? Later die dag zou hij bedenken: het verleden is aan me voorbijgetrokken, als een film.

Hij had Marion leren kennen in het hotel waar hij werkte als pas afgestudeerde kok en waar Marion een jaar stage moest lopen. Vanaf het eerste begin had ze indruk op hem gemaakt. Hij vond haar een bijzondere verschijning, een wondermooie jonge vrouw op wie hij tot over zijn oren verliefd werd. Ze had een perfect figuurtje: lange, slanke benen en zacht, blond haar dat sierlijk haar gezicht omkranste waarin twee donkere ogen domineerden. Haar mond was klein en vol en altijd in beweging. Marion lachte graag. Ze wist een discussie op gang te brengen en te houden, maar ook een nietszeggend gesprekje kleur te geven. In zijn verliefde ogen had de mooie Marion alles mee, behalve dat ene struikelblok: ze had verkering met Joost Haverman. Op hem was hij van meet af aan stikjaloers geweest.

Hij zag en sprak Marion dagelijks en pro-

beerde zijn stille liefde voor haar verborgen te houden als ze hem vertelde over haar leven. Haar vader was makelaar en had hier in de stad een uitstekende naam. Marion was enig kind en kwam uit een welgesteld nest. Joost Haverman was echter afkomstig uit arbeiderskringen. Hij was werkzaam in de wegebouw. In die tijd vroeg Bart zich vaak af of het klassenverschil tussen de twee geliefden niet te groot was. Flauwekul natuurlijk, hij hoopte gewoon dat er iets gebeurde waardoor de verkering uit zou raken. Toen dat op een gegeven moment inderdaad gebeurde kon hij zijn geluk niet op. Hij begreep Marion echter niet toen ze hem vertelde: 'Ik heb het uitgemaakt, ik ben bang dat ik vroeg of laat toch op Joost zou afknappen.'

Hij had haar gevraagd: 'Keuren je ouders jouw partnerkeuze misschien niet goed?'

Marion had gewaagd. 'Och, wat moet ik daarop zeggen? Joost is niet bepaald hún keuze, maar toch zullen ze mijn geluk niet in de weg staan. Ik heb er zelf een punt achter gezet, omdat ik niet van onvolmaaktheden houd. Jij hebt Joost een keer ontmoet toen hij me kwam ophalen. Nou, dan begrijp je waarschijnlijk wel waar ik op doel.'

Marion had hem op het uiterlijk van Joost